

Arrest

nr. 251 537 van 24 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JANSSENS, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 3 mei 1996.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 20 januari 2020. Op 23 januari 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 september 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 30 november 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren op 14/02/1375 volgens de Afghaanse kalender (zijnde 03/05/1996 volgens de Gregoriaanse kalender).

U bent geboren in het dorp Shakolkhel in het district Khogyani van de provincie Nangarhar. U liep gedurende vier à vijf jaar school in Afghanistan en bent analfabeet. U heeft een vrouw, een moeder en drie zussen die allen momenteel nog in uw geboortedorp verblijven. Uw vader werkte vroeger in Khogyani op jullie gronden en u hielp hem ook af en toe. Verder zorgde u voor de koeien en bleef u steeds in uw dorp.

Ongeveer zeven maanden voor uw definitief vertrek uit Afghanistan kon u met de getuigenis van Engineer W. aan de slag in Kabul als bewaker in een groot gebouw waar verschillende buitenlandse organisaties cursussen en vrijetijdsbestedingen organiseerden voor vrouwen. U moest samen met uw collega U. het gebouw van de Italianen in het oog houden en alle kamers dagelijks afsluiten. Ongeveer een tiental dagen voor uw vertrek uit Afghanistan benaderden de taliban uw vader in uw dorp Shakolkhel. Ze vroegen waar u zich bevond waarop uw vader met een smoes antwoordde dat u in Jalalabad als arbeider werkte. De taliban vroegen aan uw vader dat hij u zou contacteren en u naar het dorp zou doen terugkeren. Na dit gesprek belde uw vader u op om u erover te informeren. Hij vermoedde dat de taliban afwisten van uw werkelijke werk in Kabul. Een week later kwamen de taliban opnieuw naar uw vader. De taliban vertelden uw vader dat ze deze keer op de hoogte waren van uw werk voor de buitenlandse organisaties die cursussen en vrijetijdsbestedingen organiseerden voor vrouwen. Uw vader bleef volhouden dat u in Jalalabad werkte als arbeider. De taliban riepen uw vader nogmaals op om u naar het dorp te laten terugkeren. De taliban wilden dat u samen met hen de jihad zou voeren. Een dag later belde uw vader u opnieuw op om u in te lichten over het tweede bezoek van de taliban. Jullie besloten dat u in Kabul zou blijven. Diezelfde dag vertelde u wat er in uw dorp was gebeurd aan uw collega U., die het op zijn beurt tegen jullie baas doorvertelde. De volgende dag werd u echter op staande voet ontslagen. Vervolgens kon u nog twee tot drie dagen bij Engineer W. in Kabul blijven alvorens u Afghanistan definitief verliet. Toen u in Turkije was kwam u te weten dat uw vader inmiddels door de taliban werd omgebracht. U was in totaal één jaar en drie maanden onderweg van Afghanistan naar België.

Op 20 januari 2020 arriveerde u in België en op 23 januari 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende kopieën voor: uw taskara, een vertaling van uw taskara, uw id-kaart van uw werk te Kabul, uw werkcontract en een addendum, een foto van u en uw vader, een foto van uw overleden vader, een foto van u met twee Italianen, en een envelop.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Ondanks dat het CGVS er niet aan twijfelt dat u in Kabul als bewaker voor een ngo heeft gewerkt, dient er te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er dient vooreerst te worden gewezen op een vastgestelde discrepantie in uw verklaringen op enerzijds de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en anderzijds het CGVS. Op het CGVS verklaarde u dat uw vader u had gecontacteerd na het eerste bezoek van de taliban om u erover in te lichten (CGVS p.12). Ten aanzien van de DVZ verklaarde u eerder echter dat uw vader u pas op de hoogte had gesteld van de problemen met de taliban nadat hij voor de tweede keer benaderd was geweest (CGVS-Vragenlijst vraag 3.5 d.d. 09/06/2020). Zulke tegenstrijdigheden in uw verklaringen verzwakken de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas uiteraard.

Op de tweede plaats heeft u vreemd genoeg zo goed als geen informatie omtrent de dood van uw vader. Ondanks dat u nog één tot twee keer per maand contact heeft met uw familie in Afghanistan stelt u blijkbaar niets te weten over de omstandigheden waarin uw vader werd gedood door de taliban (CGVS p.6-7). Dit is niet aannemelijk. Het enige wat u weet is dat uw vrouw u vertelde dat uw vader op het moment van uw vertrek uit Turkije werd vermoord (CGVS p.6). Maar wanneer dat dan was kan u opvallend genoeg niet eens bij benadering bepalen (CGVS p.6). Hierbij dient opgemerkt te worden dat u tevens tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop u te weten kwam dat uw vader stierf. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zei u immers nog dat u over de dood van uw vader werd verteld toen u in Turkije was, terwijl u dus op het CGVS aangaf dit nieuws pas in België te hebben

vernomen (Verklaring DVZ d.d. 09/06/2020 vraag 13A; CGVS p.6). U beweert vervolgens dat u nadien wel aan uw familie naar de omstandigheden van de dood van uw vader vroeg, maar dat ze u weigerden hier iets over te vertellen (CGVS p.6-7). Men wilde u geen slecht gevoel geven en u was toch al in het buitenland weg van uw familie, zo stelt u (CGVS p.7). Deze redenering kan opnieuw niet worden gevolgd omdat u zich inderdaad net in het buitenland en dus in veiligheid bevond. Het CGVS ziet dan ook niet in waarom uw familie u niet zou willen inlichten over de omstandigheden van de dood van uw vader. Bovendien is het zeer opvallend te noemen dat uw familie of netwerk in Afghanistan enerzijds wel de moeite zou doen om u een foto van uw overleden vader in zijn doodskist op te sturen (CGVS p.18; zie ingediend document nr 7), maar anderzijds weigert om u enige informatie over zijn dood te verschaffen. Bovenstaande vaststellingen doen het geloof in uw voorgehouden relaas opnieuw sterk wankelen.

Daarnaast ondermijnt ook uw onwetendheid over de actuele stand van uw problemen de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. De vaststelling dat u, eenmaal in veiligheid aangekomen in België, niet meer heeft geïnformeerd bij het thuisfront (CGVS p.7), wijst op een desinteresse in uw hoofde die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door u beweerde vrees voor vervolging. Van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door u geschetste vrees in te schatten. Het feit dat u heeft nagelaten dit te doen, wijst op een gebrek aan interesse en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging. U haalt aan dat u slechts kortstondig telefonisch contact had met uw familie in Afghanistan (CGVS p.7), doch deze verklaring is niet afdoende om de voormelde vaststellingen te weerleggen. Feit is dat u, hetzij via een kennis (u verklaarde immers dat u steeds via een vriend van de familie genaamd M. uw familie kon bereiken (CGVS p.7,16)), hetzij rechtstreeks, contact heeft met uw familie en dat u aldus wel degelijk de mogelijkheid had om zich verder te informeren over de stand van zaken.

Naast uw onwetendheid over de omstandigheden inzake de dood van uw vader en over de actuele stand van uw problemen, stelt de commissaris-generaal zich ook heel wat vragen bij de handelwijze van de taliban, zoals die door u wordt voorgesteld. Zo acht het CGVS het vertrouwen dat de taliban in u en uw vader stelden, zeer merkwaardig. U beweert dat de taliban tegen uw vader vertelde dat u verplicht was om samen met hen de jihad te voeren (CGVS p.21). Echter acht het CGVS het niet aannemelijk dat de taliban zo'n groot risico zouden nemen dat ze aan personen die allerm minst gelieerd waren aan hun groepering, zouden vragen om hen bij te treden in de strijd. U bevestigt dat u en uw familie nooit eerder met de taliban samenwerkten en hen niet genegen waren (CGVS p.20-22). De kans dat uw vader, die twee keer loog tegen de taliban (CGVS p.19-20) of u als werknemer voor de buitenlanders (CGVS p.4,10) hun plannen zouden dwarsbomen, door bijvoorbeeld uw werkgever of goede collega U. op de hoogte te brengen, hetgeen u ook deed (CGVS p.11-12,22), was immers ondanks de dreigementen niet onbestaande. Ook de taliban moet dit hebben geweten. Dat ze dan toch u en uw vader zo in vertrouwen namen is niet geloofwaardig.

Verder valt op dat u helemaal geen idee heeft van de manier waarop uw vader zijn tweede ontmoeting met de taliban zou aanpakken. Uw vader vermoedde al na het eerste gesprek met de taliban dat ze, ondanks zijn leugen, toch wisten wat voor werk u deed en waar (CGVS p.19,21). U stelt dat uw vader u niets vertelde over wat hij vervolgens zou doen bij een tweede ontmoeting en jullie er niets over bespraken (CGVS p.21). Gezien het eerder aangehaald vermoeden van uw vader is het niet ernstig dat jullie onderling niets zouden bespreken over hoe jullie deze ernstige situatie verder zouden aanpakken en op een zeer waarschijnlijke tweede benadering van de taliban zouden anticiperen. Hierbij kan opgemerkt worden dat uw vader bij de tweede confrontatie alsnog bleef volhouden dat u in Jalalabad als arbeider werkte (CGVS p.20). Indien hij voordien de bedenking had gemaakt dat de taliban al tijdens het eerste bezoek wisten dat u in Kabul voor buitenlanders werkte, zou men verwachten dat hij daar zou op inspelen. Uit uw verklaringen blijkt dit evenwel nergens uit. Gezien de reputatie en activiteiten van de taliban in uw regio, die u zelf omschrijft als wrede en agressieve personen die onschuldigen en kinderen vermoorden (CGVS p.22), kon u en uw vader perfect de inschatting maken van het mogelijke gevaar dat u en uw kernfamilie zouden lopen bij een tweede ontmoeting en negatief antwoord op hun eisen. De vaststelling dat jullie in die zin niet doortastender optraden en geen mogelijke voorzorgsmaatregelen bespraken, zet de geloofwaardigheid van uw relaas verder op losse schroeven.

Uw verklaringen omtrent uw ontslag dienen evenzeer tegen het licht worden gehouden. Ofschoon uw redenen om uw problemen met de taliban kenbaar te maken bij uw collega overtuigen, namelijk omdat u triest was en zich ertoe verplicht voelde, mag het immers vreemd heten dat u op staande voet en zonder weerwoord zou zijn ontslagen (CGVS p.11-12,22). De dag nadat u uw collega U. verteld had over uw problemen ging hij deze aan jullie overste doorvertellen waarna u meteen werd ontslagen (CGVS p.11-12,22). Uw overste zei enkel dat u uw zak moest nemen, dat u niet meer nodig was en dat u weg moest gaan (CGVS p.11-12). U heeft het vermoeden dat u werd ontslagen omdat men waarschijnlijk dacht dat

u mogelijk ging samenwerken met de taliban (CGVS p.22). Het CGVS vindt deze gang van zaken opmerkelijk. Dat uw werkgever zich louter en alleen op het woord van uw collega zou geloven, u niet eens om meer uitleg zou vragen en ook geen uitleg van haar kant zou verschaffen waarom ze u plots op staande voet ontslagen, is eigenaardig.

Evenmin kan er aangenomen worden dat u louter omwille van uw tewerkstelling als bewaker bij een buitenlandse ngo een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een verzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende uw werk voor de ngo noemenswaardige veiligheidsincidenten meemaakte. Uw werkgebied beperkte zich bovendien enkel tot de tuin en het gebouw waar de ngo's actief waren (CGVS p.4-5,9-11,19). Voorts had u als bewaker/conciërge een betrekkelijk lage functie (CGVS p.5,11) en kon u schijnbaar zonder problemen van uw werk naar uw thuisregio, waar de taliban haar aanwezigheid heeft, terugkeren (CGVS p.5,18-20). Bovendien kan uit de bedrieglijkheid van uw verzoeksmotieven aangenomen worden dat u tot aan uw vertrek uit Afghanistan geen problemen kende omwille van uw tewerkstelling en zijn er evenmin aanwijzingen dat de anti-overheidsgroeperingen op de hoogte zouden zijn van uw tewerkstelling. Gezien uw lage functie, het feit dat u de ngo zo'n tweeënhalf jaar geleden verliet en de bedrieglijkheid van uw relaas, kan niet aangenomen worden dat u louter omwille van uw werk voor een buitenlandse ngo een gegronde vrees op vervolging dient te hebben bij terugkeer naar Afghanistan.

Alles samen genomen dient daarom vastgesteld te worden dat, hoewel u in Kabul hebt gewerkt voor een buitenlandse ngo, u niet aannemelijk kon maken dat u werkelijk bedreigd werd door de taliban op de manier waarop u het CGVS voorhield.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Uw taskara, de vertaling van uw taskara, uw werkkaart, uw werkcontract en addendum, evenals de foto met de Italianen vormen louter een bewijs van uw identiteit en tewerkstelling voor de ngo, hetgeen niet wordt betwijfeld. De foto van u en uw vader, en van uw overleden vader kunnen evenmin iets bijbrengen daar uit deze stukken geen enkel causaal verband kan worden afgeleid. Al was de persoon op deze foto's daadwerkelijk uw vader, dan nog kan uit deze foto's niet blijken onder welke omstandigheden en wanneer uw vader overleed. Dergelijke documenten hebben daarenboven enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende

objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus 'Afghanistan: Security situation in Kabul City' van 8 april 2020**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20200408.pdf) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar [https://](https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf)

www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge

concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers (261 doden en 1.302 gewonden) ingevolge voornamelijk zelfmoord- en complexe aanslagen en gerichte moorden. Dit is een daling met 16% t.o.v. het jaar 2018 en wijst op een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers als gevolg van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. In de stad Kabul is er in het laatste kwartaal van 2019 een daling van het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder in de eerste maanden van 2020.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. De aanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviséerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. In vergelijking met voorgaande jaren betreft een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings', met minder burgerslachtoffers als gevolg. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Wat ISKP betreft, moet worden vastgesteld dat haar capaciteit om aanslagen te plegen in de stad in 2019 als gevolg van de inspanningen van de veiligheidsdiensten verminderd is, waardoor er een afname was van aan IS gerelateerde incidenten en hieruit resulterende burgerslachtoffers. Daarnaast is er toename van crimineel geweld in de stad (o.a. diefstal en ontvoering).

Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, is er sinds het laatste kwartaal van 2019 opnieuw een significante daling in het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder begin 2020. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen

dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Kabul vestigt. U bent immers een volwassen man die werk vond in Kabul en er minstens gedurende zeven maanden bij een ngo werkte (CGVS p.3-4). U werkte in Kabul en keerde pas om de paar maanden naar huis terug met verlof (CGVS p.18-19). Hoewel u beweert dat u steeds op uw werkplaats verbleef moet u in uw maandenlange verblijf toch een zekere vertrouwdsheid met de stad Kabul hebben opgedaan (CGVS, p.18-19). Het valt hierbij immers op dat u de vragen naar de wijze waarop u de noodzakelijke inkopen deed als u steeds op uw werkplaats bleef systematisch ontwijkt (CGVS p.4-5). Door uw verblijf, uw tewerkstelling en de aard van uw werk, zijnde dagen-nacht-bewaker/conciërge in een grote site waar verschillende buitenlandse ngo's activiteiten organiseerden en vele anderen tewerkgesteld waren (CGVS p.3-4,10,18,22), hebt u ongetwijfeld een netwerk kunnen uitbouwen in Kabul. Verder blijkt dat u in zekere mate ook in staat bent een beetje Dari en Engels te begrijpen (CGVS p.8-9). Dat u bij een terugkeer naar Afghanistan kan rekenen op uw (familiaal) netwerk om u te helpen wordt aangetoond doordat u via M., die een vriend is van uw vader (CGVS p.16), en Engineer W., aan uw werk in Kabul geraakte en nog enkele dagen voor uw vertrek uit Afghanistan bij Engineer W. kon verblijven (CGVS p.12-14, CGVS-Vragenlijst vraag 3.5 d.d. 09/06/2020). M. betaalde uw reis naar Europa en regelde de smokkelaar voor u (CGVS p.16). Dat u nog een openstaande lening heeft bij M. vormt trouwens blijkbaar geen twistpunt voor M. (CGVS p.15). M. zorgde er ook voor dat u onderweg naar Europa in Turkije gedurende vier à vijf maanden kon werken (CGVS p.16). Na uw vertrek uit Afghanistan ging M. uw taskara legaliseren bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken en stuurde u het verkregen document op (CGVS p.17). Uw familie beschikt in uw herkomstregio nog over een stuk grond dat op die manier voor uw hervestiging kan worden aanwend (CGVS p.14). Ondanks dat u verklaart niet over de middelen of iemand te beschikken om in Kabul te gaan wonen (CGVS p.23) kan deze reden niet weerhouden worden alse en hinderpaal voor uw hervestiging in Kabul. Niet alleen hebt u er in het verleden al gewerkt en verbleven (CGVS p.3-4), zoals eerder aangegeven aanvaardt het UNHCR het principe dat alleenstaande mannen met een profiel zoals het uwe ook zonder ondersteuning van familie kunnen leven in steden onder controle van de Afghaanse overheid. U die zelfredzaam genoeg bent om een reis te ondernemen naar Europa en er zich te vestigen, moet op die manier tevens in staat zijn om in de hoofdstad van zijn eigen land van herkomst zijn leven terug op te bouwen.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandige jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er tevens geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd, zoals u beweert (CGVS p.23).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept de verzoekende partij zich op een manifeste appreciatiefout en op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De verzoekende partij betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

De verzoekende partij vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.3. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken:

- het rapport "*Country Policy and Information Note Afghanistan: Anti-Government Elements (AGEs)*" van het UK Home Office van augustus 2019 (stuk 3),
- het rapport "*Afghanistan. Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul*" van Asylos van augustus 2017 (stuk 4),
- het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van UNHCR van 19 april 2016 (stuk 5),
- het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van UNHCR van 30 augustus 2018 (stuk 6),
- het rapport "*Afghanistan: les conditions de sécurité actuelles*" van OSAR van 12 sept 2019 (stuk 7),
- het rapport "*Afghanistan 2019*" van Amnesty International (stuk 8),
- het rapport "*Civilians Are Losing the War in Afghanistan*" van Human Rights Watch van 14 september 2018 (stuk 9),
- het rapport "*Afghanistan – Events of 2019*" van Human Rights Watch (stuk 10),
- het rapport "*Prolonged Grief Disorder Among Refugees in Psychological Treatment – Association With Self-Efficacy and Emotion Regulation*" van Frontiers in Psychiatrie van 5 juni 2020 (stuk 11),
- het rapport "*Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security situation*" van EASO van september 2020 (stuk 12),
- het rapport "*Afghanistan. Compilation of Country of Origin Information (COI) Relevant for Assessing the Availability of an Internal Flight, Relocation or Protection Alternative (IFA/IRA/IPA) to Kabul*" van UNHCR van december 2019 (stuk 13),
- het rapport "*Joint Statement: Afghanistan is Not Safe: the Joint Way Forward Means Two Steps Back*" van ECRE van 15 september 2020 (stuk 14),
- het artikel "*En Afghanistan, les pourparlers de paix n'ont pas fait ralentir le nombre de victimes civiles (ONU)*" van NEWS UN van 27 oktober 2020 (stuk 15),
- het artikel "*Recordaantal Afghaanse burgers gedood in eerste helft 2018*" van Knack van 15 juli 2018 (stuk 16),
- het artikel "*A l'université de Kaboul, les jihadistes ont froidement abattu les étudiants 'un à un'*" van Le Point International van 4 november 2020 (stuk 17),
- het artikel "*The vicious attack on Kabul University shows that Afghanistan is still convulsing with violence*" van Task and Purpose van 3 november 2020 (stuk 18),
- het rapport "*Country of Origin Information Report. Afghanistan. Key socio-economic indicators: Focus on Kabul City, Mazar-e Sharif and Herat City*" van EASO van augustus 2020 (stuk 19),

- het artikel "*Afghanistan. UN refugee and relief chiefs call for urgent increase in international support*" van UNHCR van 6 september 2018 (stuk 20),
- het artikel "*To survive in Kabul, boys scavenge for treasure in the city's trash*" van Press From van 11 februari 2019 (stuk 21),
- de COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul City*" van 24 april 2018 (stuk 22),
- het rapport "*Afghanistan: profils à risque*" van OSAR van 21 september 2019 (stuk 23),
- het rapport "*Midyear update on the protection of civilians in armed conflict: 1 January to 30 June 2019*" van UNAMA van 30 juli 2019 (stuk 24),
- het rapport "*DFAT Country of Origin Information Report Afghanistan*" van het Australische Departement voor Buitenlandse Zaken en Handel van 27 juni 2019 (stuk 25),
- het artikel "*Afghanistan. L'ONU condamne l'attaque contre des civils lors d'un mariage à Kaboul*" van de Verenigde Naties van 18 augustus 2019 (stuk 26), en
- een uitspraak van het Franse *Cour Nationale du Droit d'Asile* van 9 maart 2018 (stuk 27).

Met een eerste aanvullende nota van 5 maart 2021 brengt de verzoekende partij de volgende bijkomende stukken bij:

- een hospitalisatieverslag d.d. 3 maart 2021,
- een attest van psychologisch opvolging d.d. 25 februari 2021,
- een e-mail van haar sociaal-assistente d.d. 2 maart 2021.

Met een tweede aanvullende nota van 9 maart 2021 brengt de verzoekende partij een hospitalisatieverslag d.d. 5 maart 2021 bij.

3. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij waarin weblinks zijn opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van UNHCR van 30 augustus 2018,
- het rapport "*Country Guidance Note. Afghanistan*" van EASO van december 2020, en
- het rapport "*Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security situation*" van EASO van september 2020.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om

internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

6.1. Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: “De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: “Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: “De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, [...], terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en [...]”. Volgens de tweede paragraaf van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

6.2. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing zoals hoger weergegeven weigert de verwerende partij omwille van verschillende redenen de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

6.3. De verzoekende partij brengt twee aanvullende nota's bij. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij in het ziekenhuis is opgenomen ingevolge een zelfmoordpoging. Dit blijkt ook uit de hospitalisatieverslagen van 3 maart 2021 en 5 maart 2021 en wordt ook door haar advocaat ter terechtzitting bevestigd. Uit het attest van psychologische opvolging van 25 februari 2021 blijkt dat de verzoekende partij sedert 26 oktober 2020 eenmaal per maand psychologische begeleiding krijgt, waarvan tevens melding wordt gemaakt in het hospitalisatieverslag van 5 maart 2021. In de brief van haar sociaal-assistente van 2 maart 2021 wordt gesteld dat de verzoekende partij psychiatrische bijstand krijgt bij CARDA. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij lijkt te kampen met ernstige mentale gezondheidsproblemen.

In het hospitalisatieverslag van 5 maart 2021 toegevoegd aan de tweede aanvullende nota wordt verder melding gemaakt van een complex posttraumatisch stresssyndroom, epilepsieaanvallen en paranoïde psychose. In het verslag wordt verder melding gemaakt van mogelijke gevolgen voor de oriëntatie van de verzoekende partij in de tijd, van het horen van stemmen, van nachtmerries, van flash-backs, van interne spanning en van een houding van vermijding. Tevens wordt gesteld dat de verzoekende partij niet in staat is om haar relaas op een geconcentreerde en coherente wijze uiteen te zetten in het kader van een interview. Ook wordt gewaarschuwd voor een groot risico op zelfmoord. Tegelijkertijd wordt gesteld dat verder onderzoek nodig is om de precieze neurologische en psychologische gezondheidstoestand van de verzoekende partij te bepalen. Er wordt een behandeling van vier à zes weken vooropgesteld, waaromtrent de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting benadrukt dat dit om een eerste, intensieve behandeling gaat en dat ook naar de gevolgen op middellange termijn moet worden gekeken.

De Raad stelt vast dat de voorgelegde medische-psychologische stukken lijken aan te geven dat de verzoekende partij een kwetsbaar profiel heeft dat tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS evenwel niet naar voren is gekomen en bijgevolg niet kon geïdentificeerd worden. Ter terechtzitting verklaart haar advocaat dat de

verzoekende partij reeds sedert juni 2020 psychologische opvolging heeft gevraagd. Ook geeft de advocaat van de verzoekende partij aan dat de verzoekende partij nog steeds gehospitaliseerd is.

Bijgevolg dient er onderzocht te worden of de mentale gezondheidstoestand van de verzoekende partij een invloed zou kunnen gehad hebben op het persoonlijk onderhoud en op de volledigheid van het inhoudelijk onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. De Raad meent dat de medisch-psychologische stukken die heden voorliggen, te zwaarwichtig zijn om zonder bijkomend onderzoek uitspraak te doen. Echter, ontbeert het de Raad in deze aan de nodige onderzoeksbevoegdheid. Ook kan er niet voorbijgegaan worden aan het gegeven dat de verzoekende partij op het ogenblik van de terechtzitting nog steeds gehospitaliseerd is, en dat de behandelde artsen nog verder onderzoek voeren naar de precieze neurologische en psychologische gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

6.4. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing toepassing maakt van een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Uit artikel 8 van richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, blijkt duidelijk dat de bewijslast van het intern vestigingsalternatief bij de verwerende partij ligt. Voor verzoeker blijft de samenwerkingsplicht gelden met dien verstande dat hij in de mogelijkheid wordt gesteld om zijn opmerkingen te laten gelden met betrekking tot het voorgestelde vestigingsalternatief.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat in de gegeven omstandigheden een onderzoek naar een intern vestigingsalternatief zich opdringt. *In casu* stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kaboel te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Hieruit kan worden afgeleid dat de verwerende partij op impliciete wijze een negatieve beoordeling heeft gemaakt van de veiligheidssituatie van het dorp Shakolkhel gelegen in het district Khogyani van de Afghaanse provincie Nangarhar, waaruit de verzoekende partij voorhoudt afkomstig te zijn.

Ook in haar aanvullende nota maakt de verwerende partij nog steeds op impliciete wijze een negatieve beoordeling van de veiligheidssituatie van verzoekers regio van herkomst, daar de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij in de hoofdstad Kaboel over een intern vestigingsalternatief beschikt.

Dit intern vestigingsalternatief moet zowel veilig als redelijk zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de algemene situatie in het vestigingsalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoeker.

Hoewel de richtlijnen van UNHCR (*“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018) en EASO (*“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van december 2020) inzake een intern vestigingsalternatief niet bindend zijn, is het nuttig om bij het beoordelen van een intern vestigingsalternatief deze richtlijnen, waarnaar de verwerende partij in haar bestreden beslissing en aanvullende nota zelf verwijst, in overweging te nemen.

Wat betreft de voorwaarde van veiligheid, overwegen EASO (p. 127) en UNHCR (p. 160 e.v.) dat aan deze voorwaarde is voldaan wanneer de verzoeker in het voorgestelde hervestigingsgebied geen (nieuw) risico loopt op vervolging of ernstige schade.

In de aanvullende nota van 5 maart 2021 actualiseert de verwerende partij haar beoordeling over de veiligheidssituatie in de provincie en de stad Kaboel. Inzake de veiligheidssituatie in de stad Kaboel motiveert de commissaris-generaal in de aanvullende nota terecht als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in

Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig.

De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviséerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul werd in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de

beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.
Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota van 5 maart 2021 blijkt niet dat de veiligheidssituatie in de stad Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. De verzoekende partij brengt ook geen landeninformatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Deze beoordeling van de verwerende partij in de bestreden beslissing en haar aanvullende nota ligt in de lijn van de bovenvermelde EASO Guidance Note, waaruit blijkt dat EASO de provincie Kaboel indeelt bij *“Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Kabul and in Kabul City, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.”* EASO neemt aan dat in de stad Kaboel willekeurig geweld plaatsvindt, maar niet een hoog niveau bereikt zodat meer individuele elementen zijn vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Met andere woorden, de provincie Kaboel met inbegrip van de stad Kaboel, is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon enkel kan worden vastgesteld indien de verzoekende partij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De verzoekende partij toont niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in de stad Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat de stad Kaboel op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg moet er onderzocht worden of er in hoofde van de verzoekende partij eventuele persoonlijke omstandigheden die in haar specifieke situatie het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij *“het bewijs kan leveren dat zij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Kaboel, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kaboel dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofde van de verzoekende partij bestaat.

In casu wijst de verzoekende partij op haar gezondheidssituatie. In het hospitalisatieverslag van 5 maart 2021 toegevoegd aan de tweede aanvullende nota wordt verder melding gemaakt van een complex posttraumatisch stresssyndroom, epilepsieaanvallen en paranoïde psychose. Tegelijkertijd wordt

gesteld dat verder onderzoek nodig is om de precieze neurologische en psychologische gezondheidstoestand van de verzoekende partij te bepalen. Er wordt een behandeling van vier à zes weken vooropgesteld. De vraag die zich heden opdringt is of de medische toestand van de verzoekende partij in het licht van de veiligheidssituatie in de stad Kaboel al dan niet een persoonlijke omstandigheid uitmaakt die het risico in hoofde van de verzoekende partij kan vergroten dat zij in geval van hervestiging in de stad Kaboel het slachtoffer zou worden van het willekeurig geweld in deze stad. De elementen aanwezig in het rechtsplegingsdossier laten de Raad in deze stand van zaken niet toe dit verder te onderzoeken in het kader van onderhavig beroep.

Daarenboven moet in het kader van een beoordeling van de redelijkheid van het voorgestelde intern hervestigingsalternatief rekening worden gehouden met de algemene (veiligheids)situatie in de stad Kaboel. Deze beoordeling mag niet worden verward met de beoordeling in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De vraag is of van de verzoekende partij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich in de hoofdstad Kaboel hervestigt.

Wat betreft de redelijkheidsvoorwaarde schuift UNHCR in zijn richtlijnen van 30 augustus 2018 drie maatstaven naar voren om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen (p. 107-110). UNHCR meent, in de eerste plaats, dat de vraag of een intern vestigingsalternatief redelijk is, geval per geval moet worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, met name zijn leeftijd, geslacht, gezondheid, handicap, familiale situatie en relaties alsook zijn scholing en professionele achtergrond. In de tweede plaats, benadrukt UNHCR dat een intern vestigingsalternatief redelijk is als de verzoeker in staat is in veiligheid te leven in het voorgestelde gebied (*"in safety and security, free from danger and risk of injury"*). Deze veiligheidsvoorwaarde moet duurzaam zijn en niet illusoir of onvoorspelbaar. UNHCR preciseert dat het volatiële karakter van het gewapend conflict in Afghanistan in overweging moet worden genomen. Betrouwbare en actuele informatie over de veiligheidssituatie in het voorgestelde gebied van hervestiging zijn belangrijke elementen in het beoordelen van de redelijkheid van het voorgestelde intern vestigingsalternatief. Ten derde, meent UNHCR dat een vestigingsalternatief om als redelijk beschouwd te worden de verzoeker toelaat om aldaar zijn mensenrechten uit te oefenen en om te voorzien in zijn levensonderhoud in menswaardige omstandigheden. In het bijzonder moet de verzoeker toegang hebben tot (i) onderdak; (ii) basisdiensten zoals drinkbaar water en sanitair, gezondheidszorg en onderwijs; en (iii) mogelijkheden om te voorzien in levensonderhoud dan wel bewezen en duurzame steun inzake levensonderhoud. Verder meent UNHCR dat een intern vestigingsalternatief enkel redelijk is waar de verzoeker toegang heeft tot een sociaal netwerk bestaande uit leden van zijn (ruimere) familie of etnische groep in het voorgesteld hervestigingsgebied, die bereid en in staat zijn om daadwerkelijke steun in de praktijk te verlenen. De enige uitzondering op deze vereiste van een sociaal netwerk vormen alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen die geen specifieke kwetsbaarheden hebben. In bepaalde omstandigheden kunnen zulke personen overleven zonder familie of gemeenschapssteun in stedelijke en semi-stedelijke gebieden, voor zover deze gebieden onder daadwerkelijke overheidscontrole staan en deze gebieden beschikken over de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud om in elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

In de Guidance Note van december 2020 wijst EASO erop dat artikel 8 van Richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, geen criteria aanreikt om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen. Evenmin kunnen zulke criteria worden teruggevonden in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. EASO put inspiratie uit relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en concludeert, in lijn met UNHCR, dat in het kader van de redelijkheidstest moet worden vastgesteld dat aan de basisnoden is voldaan, zoals voedsel en voedselzekerheid, onderdak en huisvesting, hygiëne zoals drinkbaar water en sanitair. Daarenboven moet gepaste aandacht worden gegeven aan de mogelijkheden om te voorzien in levensonderhoud en de beschikbaarheid van basisgezondheidszorg (p. 166). Ook EASO benadrukt dat in deze rekening moet worden gehouden met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, zoals leeftijd, geslacht, sociale achtergrond, scholing, gezondheid, tewerkstelling, familiale en sociale banden, enz. Deze individuele omstandigheden zijn bepalend voor de mate waarin een verzoeker in staat is om te gaan met de algemene omstandigheden in het vestigingsalternatief (p. 172-174).

Uit het voorgaande blijkt dat voor de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming een doorslaggevend element zijn. *In casu* dient vastgesteld dat de verzoekende partij een aantal elementen aanbrengt die op haar individuele omstandigheden een ander licht werpen.

De verzoekende partij brengt immers twee aanvullende nota's bij en wijst erop dat zij in het ziekenhuis is opgenomen ingevolge een zelfmoordpoging. Dit blijkt ook uit de hospitalisatieverslagen van 3 maart 2021 en 5 maart 2021 en wordt ook door haar advocaat ter terechtzitting bevestigd. Uit het attest van psychologische opvolging d.d. 25 februari 2021 blijkt dat de verzoekende partij sedert 26 oktober 2020 eenmaal per maand psychologische begeleiding krijgt, waarvan tevens melding wordt gemaakt in het hospitalisatieverslag van 5 maart 2021. In de brief van haar sociaal-assistente d.d. 2 maart 2021 wordt gesteld dat de verzoekende partij psychiatrische bijstand krijgt bij CARDA. Ter terechtzitting verklaart haar advocaat dat de verzoekende partij reeds sedert juni 2020 psychologische opvolging heeft gevraagd; in het kader van de maatregelen die werden genomen tegen de verspreiding van het coronavirus acht de Raad het aannemelijk dat de verzoekende partij reeds in juni 2020 psychologische opvolging vroeg doch dat deze pas in oktober 2020 kon opstarten. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij te kampen heeft met ernstige mentale gezondheidsproblemen.

In het hospitalisatieverslag d.d. 5 maart 2021 toegevoegd aan de tweede aanvullende nota wordt verder melding gemaakt van een complex posttraumatisch stresssyndroom, epilepsieaanvallen en paranoïde psychose. Ook wordt gewaarschuwd voor een groot risico op zelfmoord. Tegelijkertijd wordt gesteld dat verder onderzoek nodig is om de precieze neurologische en psychologische gezondheidstoestand van de verzoekende partij te bepalen. Er wordt een behandeling van vier à zes weken vooropgesteld, waaromtrent de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting benadrukt dat dit om een eerste, intensieve behandeling gaat en dat ook naar de gevolgen op middellange termijn moet worden gekeken.

Gezien het voorgaande, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij lijkt te kampen met ernstige gezondheidsproblemen, die in het kader van de redelijkheid van de stad Kaboel als intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet in rekening dienen te worden gebracht als individuele omstandigheden zoals hoger uiteengezet.

Het voorgaande in acht genomen, blijkt dat het dossier de Raad niet toelaat te beoordelen in welke mate de actuele gezondheidstoestand van de verzoekende partij al dan niet maakt dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld in de stad Kaboel en/of in welke mate de stad Kaboel in het licht van de actuele gezondheidstoestand van de verzoekende partij als een redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd. Het ontbreekt de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en de bestreden beslissing dient overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

6.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 november 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS